

Arrest

nr. 220 325 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 18 augustus 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 augustus 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 25 augustus 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [H.]

voornaam : [J.S.H.]

[...]

nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 18/08/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 206 581 van 5 juli 2018 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van een artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling.

Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder daarnaast vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

“Op 8 september 2011 besliste de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in vijf arresten, nrs. 66.328 tot en met 66.332, dat een afgewezen asielzoeker die een vernietigingsberoep instelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) het noodzakelijke belang daarbij heeft. In casu werd het bevel afgeleverd naar aanleiding van de beslissing van de staatssecretaris van Asiel en Migratie d.d. 12 april 2016 om de aanvraag van verzoeker tot machtiging tot verblijf op basis van art 9 bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk te verklaren.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State van 26 augustus 2010, nr. 206.948. In het arrest wijst de Raad van State erop dat er onder meer geen bevel mag gegeven worden als dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM.

Verzoekster is van oordeel dat in casu het bevel om het grondgeb[ie]d te verlaten ten onrechte werd gegeven daar verzoekster beroep heeft aangetekend tegen de beslissing d.d. 18 augustus 2017 en haar terugsturen naar Irak, hetgeen het bevel in feite inhoudt, een inbreuk zou zijn op art. 2, 3, 5 en 8 van het EVRM.

Verzoekster wijst er ook op dat geen toepassing kan gemaakt worden van art. 7, tweede lid van de Verblijfwet indien dit een schending inhoudt van verdragsbepalingen met directe werking zoals o.a. art. 2, 3, 5 en 8 van het EVRM.

Verzoekster verwijst hiervoor naar een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 31/7/2008, nr. 14.731 waarin wordt beslist:

“Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door artikel 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België. In een dergelijk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op een precieze en gemotiveerde wijze, is de Raad bevoegd om de toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet, te weigeren.”

Zoals ook al eerder werd aangetoond kwam ook de Raad van State reeds tot deze beslissing in het arrest van 26 augustus 2010, nr. 206.948. In het arrest wijst de Raad van State erop dat er onder meer geen bevel mag gegeven worden als dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoekster woonde in de provincie Dohuk in Irak waar zij een relatie kreeg met dhr. [R.M.]. Aangezien de familie van ve[r]zoekster van een andere stam was en zeer traditioneel was, werd er geen toestemming gegeven aan het koppel om te trouwen. Zij werden aldus gedwongen om hun relatie verder te zetten in het geheim.

Uiteindelijk groeide deze relatie tot een seksuele relatie waarbij verzoekster werd ontmaagd.

Aangezien de clan van verzoekster zeker eerwraak zal willen indien zij zouden ontdekken dat zij niet langer maagd is, verkeerden zowel verzoekster als dhr. [M.R.] vanaf dat ogenblik in groot gevaar. Beiden zouden worden gedood indien hun geheim uitkwam. Op zijn minst zou de relatie hardhandig worden beëindigd.

De clan van verzoekster had het plan opgevat om haar te laten trouwen met haar neef. Op het ogenblik dat deze plannen concreter begonnen worden besliste beiden om het land te verlaten. De ontmaagding van verzoekster zou namelijk aan het lijf komen na haar huwelijk, op de huwelijksnacht. Zij hebben dan ook samen het land verlaten en zijn via Turkije en Italië naar België gevluht.

Het is duidelijk dat het terugsturen van verzoeker een directe schending inhoudt van art. 2, 3, 5 en op zijn minst art. 8 van het EVRM aangezien verzoekster door haar clan gezocht wordt en zal worden opgepakt en gemarteld.

Op zijn minst zal de relatie tussen beiden partners hardhandig worden stopgezet en worden verboden, hetgeen een inbreuk inhoudt op art 8 EVRM, zijnde het recht op de bescherming van de privésfeer.

De motivatie van de beslissing faalt dan ook naar feit en recht waardoor er ook een schending is van de materiële motivatieplicht.

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie d.d. 24.08.2017 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden vernietigd.”

4.2. Uit de aan Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de in casu bestreden beslissing nam nadat de adjunct-commissaris had vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. De adjunct-commissaris heeft in haar beslissing van 18 augustus 2017 uitvoerig gemotiveerd op grond van welke overwegingen zij tot dit besluit is gekomen. Er wordt in de beslissing van de adjunct-commissaris daarnaast aangegeven dat de situatie in de regio waaruit verzoekster afkomstig is niet van die aard is dat kan worden besloten dat zij een reëel risico loopt voor haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad heeft het standpunt van de adjunct-commissaris bevestigd bij arrest nr. 206 581 van 5 juli 2018. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder – die in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft verwezen naar de beslissing van de adjunct-commissaris – de artikelen 2 en 3 van het EVRM heeft geschonden door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Door louter een relaas te hernemen waarvan reeds door een gespecialiseerde asielinstantie werd vastgesteld dat het ongeloofwaardig was toont verzoekster geenszins aan dat haar leven gevaar loopt of dat zij dreigt te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoekster toont ook niet aan dat haar recht op vrijheid en veiligheid, zoals vervat in artikel 5 van het EVRM, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Deze beslissing houdt op zich trouwens niet in dat zij van haar vrijheid wordt beroofd.

Verzoekster laat tevens na aan te tonen dat zij enig privé- of gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, zodat evenmin kan worden geconcludeerd dat voormelde verdragsbepaling zou zijn geschonden. In dit verband moet worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoekster en haar verloofde ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten en dat zij enkel in België een gezinsleven zouden kunnen hebben.

Een schending van de artikelen 2, 3, 5 of 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK